

Valgkreds havde givet en Redegørelse Punkt for Punkt af, hvorledes det egentlig forholdt sig i denne Sag. Det eneste ny i den Tale, vi hørte af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds, var, at man efter hans Mening kunde sammenligne, hvad der her var sket, med det, som skete i 1898, da det daværende Ministerium udgav $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ubevilgede Penge af Statskassen. Han citerede, hvad jeg ved den Lejlighed havde sagt, nemlig, at vi nu havde faaet den Praksis, at man havde paa Statsregnskabet opført, hvad der var bevilget paa Finansloven, hvad der var bevilget paa Tillægsbevillingsloven, og saa havde man desuden taget saa og saa mange Penge ud af Kassen. Da det ærede Medlem sagde det, kom jeg i Tanker om en Historie, som jeg tidligere har nævnt her i Tinget, og som jeg derfor ikke skal opholde mig videre ved i Dag, en Historie, som Abraham Lincoln i sin Tid fortalte om en Mand, som vilde skyde en stor Fugl i et Træ. Han blev ved at skyde, og Fuglen blev siddende, indtil det viste sig, at der ingen Fugl sad i Træet, Manden havde blot en lille Myg i sit Øje. Sagen er den, at det ærede Medlem her gør meget smaat til stort, uvæsentligt til væsentligt. Der kan jo slet ikke drages nogen Sammenligning imellem de to Ting, som ogsaa den sidste ærede Taler udtalte.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds opholdt sig ved de 64,000 Kr., som vare anvendte, for at vi overhovedet kunde tage imod den Bestilling, som sidst er tilflydt Fabrikken. Det er en Driftsudgift, og Fabrikken kunde ikke have paa taget sig saa stor en Bestilling, hvis ikke disse Foranstaltninger bleve udførte først. Da nu det ærede Medlem og de øvrige ærede Medlemmer, som have haft Ordet i denne Sag, ere enige med mig i, at det vilde have været urigtigt ikke at tage imod denne Bestilling, maa ærede Medlemmer ogsaa være enige i, at det vilde være rigtigt, som sket er, at afholde denne Udgift paa 64,000 Kr. Deri er ogsaa det ærede Medlem, som sidst talte, enig, han saa helt anderledes nøgternt paa denne Sag, end de ærede Medlemmer for Sorø Amts 1ste Valgkreds og Københavns Amts 2den Valgkreds.

Dernæst komme vi til det Spørgsmaal, om det da er rigtigt, at de omtrent 63,000 Kr., som ere indkomne i Avance i to Rater, nemlig 44,000 Kr. og henved 19,000 Kr., ere anvendte paa den Maade, som sket er — om det er rigtigt gjort af Ministeren, at han har tilladt denne Anvendelse. Derom

er den sidste ærede Taler enig med de foregaaende Talere, at det ikke var rigtigt, hvad Ministeren havde gjort, og han forment, at Ministeren her ikke havde nogen Praksis at vise hen til. Men det er ikke rigtigt. Jeg har en Praksis at vise hen til. Jeg kan ikke alene vise hen til General Thomsen, men ogsaa til, hvad der er sket af lignende Art under de øvrige Ministre, og det er ogsaa oplyst i den Skrivelse, jeg har givet Finansudvalget. Det er ganske vist ikke store Beløb, det drejer sig om, fordi der ikke har været store Bestillinger og ikke store Indtægter, men det er oplyst, at der ved Laboratorieværkstederne i de senere Aar, Aar efter Aar, er indvundet Beløb, dels paa Levering af Ammunition, dels paa forskelligt andet Arbejde. Jeg holder ikke meget af at nævne de forskellige Arbejder, der ere udførte, fordi jeg er bange for, at det skal skade Arbejdsforholdene ved Fabrikken, men Finansudvalget, der har set Skrivelserne, ved, at der er tjent omtrent 20 pCt. paa disse forskellige Arbejder, og at disse 20 pCt. efterhaanden ere godskrevne Ammunitionskontoen. Det er sket under de forskellige Ministre, og det er altsammen sket i Henhold til den Praksis, som har været gældende i de 11 Aar og som blev indledet ved den Aftale, der blev truffen i 1895. Nu vil man sige, at ved Aftalen i 1895 udtalte General Thomsen, at hvad der mulig maatte tjenes, skulde anvendes paa Fabrikken. Men hvis man vil forstaa den Udtalelse saaledes, at det skal anvendes paa selve Fabriksbygningerne, tror jeg, man tager meget fejl. Det skulde anvendes paa de Arbejder, der udføres paa Fabrikken, og derom var der i Virkeligheden den Gang ikke Tvivl hos nogen.

Jeg staar altsaa paa denne Praksis, det kan jeg paa ingen mulig Maade lade mig afdisputere, og jeg har saa megen mere Grund til at tro, at jeg har opfattet den rigtigt, som jeg med Flid udsurgte mine Embedsmænd om den Ting, og de sagde: Ja, de forskellige Ministre have fremhævet, at det var kendt for Rigsdagen, og at det var rigtigt, at der blev handlet saaledes. Jeg har derfor ikke kunnet handle anderledes, jeg har handlet, som jeg har, i god Tro og med fuldkommen Berettigelse.

Nu indrømmer jeg, og det har jeg ogsaa indrømmet overfor det ærede Udvalg, at nu er Spørgsmaalet vigtigere, for saa vidt som det nu er en stor Bestilling, der er Tale om, og store Beløb, der mulig kunne tjenes derved — hvor store, er der